

Η ενδο-οικογενειακή βία, θύματα της οποίας είναι κυρίως τα παιδιά και οι γυναίκες, αποτελεί φαινόμενο διαδεδομένο σε όλες τις χώρες και τις κοινωνικές τάξεις. Η πρώτη σχετική έρευνα που ολοκληρώθηκε στη χώρα μας το 2003 κατέδειξε ότι παρότι το φαινόμενο έχει λάβει μεγάλη έκταση, μεγάλο ποσοστό γυναικών είτε δεν αναγνωρίζει ότι η συμπεριφορά που υφίσταται στο οικογενειακό του περιβάλλον συνιστά καταχρηστική συμπεριφορά που εντάσσεται στην έννοια της βίας, είτε αυτοενοχοποιείται, έχοντας εσωτερικεύσει τα στερεότυπα που συνδέονται με τους ρόλους των δύο φύλων.

Στην Ελλάδα η άσκηση βίας μέσα στην οικογένεια θεωρείται αυστηρά οικογενειακή υπόθεση και υπάρχει έντονη κοινωνική προκατάληψη ως προς τη δημοσιοποίηση του προβλήματος. Διακρίνονται οι εξής μορφές βίας:

Η ψυχολογική βία, περιλαμβάνει τη συνεχή και συστηματική υποτίμηση της αξιοπρέπειας που οδηγεί στην προσβολή της προσωπικότητας. Η λόγω και έργω εξύβριση, η απειλή και ο εκβιασμός.

Η σωματική βία, αφορά τις σωματικές βλάβες και στην έσχατη μορφή της τις δολοφονίες. Στις περιπτώσεις της σωματικής βίας οι λόγοι ανοχής είναι κυρίως η ύπαρξη παιδιών ή/και η **οικονομική εξάρτηση της γυναίκας από τον άνδρα**. Ο συνδυασμός παραδοσιακών αντιλήψεων ότι ο πατέρας, ακόμη και ο κακός πατέρας, ως σύμβολο, είναι

απαραίτητος για την ψυχική ανάπτυξη των παιδιών, αλλά και η ανεπάρκεια μέσω των αυτόνομης επιβίωσης στέκονται αποφασιστικοί παράγοντες για την παραμονή μιας γυναίκας σε ένα βίαιο γάμο ή σε μία βίαιη σχέση.

Η σεξουαλική βία, αφορά την προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας και ελευθερίας μεταξύ των οποίων και το βιασμό μέσα στον γάμο.

Η οικονομική βία, πράξεις που οδηγούν σε στέρηση διατροφής και μέσων συντήρησης καθώς και ορισμένα εγκλήματα κατά της περιουσίας στο βαθμό που λαμβάνουν χώρα μέσα στα πλαίσια της συντροφικής σχέσης, όπως η παρακράτηση των χρημάτων τους από τον σύντροφο.

Οι γυναίκες που ζουν κάτω από συνθήκες βίας συνήθως σιωπούν, κλείνονται στον εαυτό τους, χάνουν τον αυτοσεβασμό και την αυτοπεποίθησή τους, η αυτοεκτίμησή τους μειώνεται, νιώθουν παγιδευμένες και συχνά παρουσιάζουν συμπτώματα μελαγχολίας και κατάθλιψης. Συνήθως θεωρούν τον εαυτό τους υπαίτιο για ότι τους συμβαίνει, ή άλλες φορές αγνοούν πως το **Οικογενειακό Δίκαιο** εκσυγχρονίσθηκε και προσαρμόσθηκε στην συνταγματική επιταγή της αρχής της ισότητας των δύο φύλων.

Οι γυναίκες μπορούν να ζητήσουν βοήθεια στο Συμβουλευτικό Κέντρο της Γενικής Γραμματείας Ισότητας, (<http://www.isotita.gr/index.php>) όπου παρέχεται δωρεάν ψυχοκοινωνική στήριξη και νομική συμβουλευτική. Επιπλέον στο ΚΕΘΙ (Θεσσαλονίκη Συγγρού 30, τηλ: 2310517959) παρέχεται πληροφόρηση, συμβουλευτική και υποστήριξη σε γυναίκες που αντιμετωπίζουν προβλήματα απασχόλησης και κοινωνικής ένταξης. Μια πλήρη έρευνα και στατιστικά στοιχεία μπορείτε να δείτε: www.unicef.gr/reports/domviol.php. Γυναίκες-θύματα μπορούν να απευθυνθούν στο: Γραμμή 803 της Γενικής Γραμματείας Ισότητας 210-3220900.